

Zadeva C-782/23

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

19. december 2023

Predložitveno sodišče:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum predložitvene odločbe:

13. december 2023

Tožeča stranka na prvi stopnji in pritožnica:

Tauritus UAB

Tožena stranka na prvi stopnji in nasprotna stranka:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Ob udeležbi:

Kauno teritorinė muitinė

[...] (ni prevedeno)

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(vrhovno upravno sodišče Litve)

SKLEP

13. december 2023

[...] (ni prevedeno) Senat vrhovnega upravnega sodišča Litve v razširjeni sestavi [sestava senata]

je na seji sodišča v pisnem pritožbenem postopku obravnavalo upravno zadevo v zvezi s pritožbo pritožnice, kapitalske družbe zasebnega prava Tauritus, zoper sodbo Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalno upravno sodišče, Vilna, Litva) z dne 19. januarja 2022 v upravni zadevi, ki se nanaša na tožbo

pritožnice, kapitalske družbe zasebnega prava Tauritus, zoper nasprotno stranko, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (carinski oddelek pri ministrstvu za finance Republike Litve), ob udeležbi Kauno teritorinė muitinė (carinski urad v Kaunasu), v zvezi z razglasitvijo ničnosti odločb.

Senat v razširjeni sestavi

je ugotovil:

I.

- 1 Obravnavana zadeva se nanaša na davčni spor med pritožnico, kapitalsko družbo zasebnega prava Tauritus (v nadaljevanju: družba), in nasprotno stranko, carinskim oddelkom pri ministrstvu za finance Republike Litve (v nadaljevanju: carinski oddelek). Spor se med drugim nanaša na del poročila o inšpekcijskem pregledu št. 7KM320048M z dne 14. septembra 2017 (v nadaljevanju: poročilo) carinskega urada v Kaunasu, ki se nanaša na družbo in na podlagi katerega bi morala družba plačati zamudne obresti v višini 4.853 EUR v zvezi z uvoznim davkom na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV).

Pravna podlaga: pravo Evropske unije

- 2 Člen 15(2)(a) Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (v nadaljevanju: carinski zakonik Unije) določa:

„2. Oseba, ki vloži carinsko deklaracijo [...] je odgovorna za:

(a) pravilnost in popolnost informacij, navedenih v deklaraciji, sporočilu ali zahtevku; [...]“

- 3 Člen 70 carinskega zakonika Unije med drugim določa:

„1. Primarna osnova za carinsko vrednost blaga je transakcijska vrednost, tj. cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Unije dejansko plačana ali jo je treba plačati in je po potrebi usklajena.

2. Dejansko plačana ali plačljiva cena je celoten znesek, ki ga kupec plača ali mora plačati prodajalcu ali tretji osebi v prodajalčevo korist za uvoženo blago in zajema vsa plačila, ki se jih kot pogoj za prodajo uvoženega blaga plača ali jih je treba plačati.

3. Transakcijska vrednost se uporabi, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

[...] (b) prodaja ali cena ni predmet pogojev ali storitev, katerih vrednost se v zvezi z blagom, ki se vrednoti, ne more določiti; [...]“

- 4 Člen 173(3) carinskega zakonika Unije določa, da se „[n]a podlagi zahtevka deklaranta [...] v treh letih po sprejemu carinske deklaracije lahko dovoli spremembo carinske deklaracije po prepustitvi blaga, da deklarant lahko izpolni svoje obveznosti v zvezi z dajanjem blaga v zadevni carinski postopek“.
- 5 Člen 128(1) Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2447 z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije (v nadaljevanju: izvedbena uredba) določa, da se „[t]ransakcijska vrednost blaga, ki je bilo prodano za izvoz na carinsko območje Unije, [...] določi v trenutku sprejema carinske deklaracije na podlagi prodaje, ki se izvede, tik preden je bilo blago vneseno na to carinsko območje“.
- 6 Člen 133 izvedbene uredbe določa, da „[č]e je prodaja ali cena uvoženega blaga odvisna od pogoja ali protistoritve, katerih vrednost se v zvezi z blagom, ki se vrednoti, lahko določi, se ta vrednost šteje za del dejansko plačane ali plačljive cene [...]“.
- 7 Člen 85 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost določa, da „[p]ri uvozu blaga davčno osnovo sestavlja vrednost, ki je v skladu z veljavnimi določbami Skupnosti določena kot carinska vrednost“.

Upošteveno dejansko stanje

- 8 Na podlagi sklepa z dne 26. maja 2017 je carinski urad v Kaunasu opravil davčni inšpekcijski pregled družbe za obdobje od 1. oktobra 2015 do 30. aprila 2017, v okviru katerega je ugotovil, da je družba v zadevnem obdobju med drugim kupila različne količine dizla in goriva za reakcijske motorje od raznih dobaviteljev ter jih uvozila na ozemlje Republike Litve.
- 9 V pogodbah, sklenjenih z dobavitelji, in v predračunih, izdanih družbi, je navedena cena, ki jo mora družba začasno plačati za nakup blaga (v nadaljevanju: začasna cena).
- 10 Družba je pri prijavi sprostitev blaga v prosti promet in notranje uporabe kupljenega in uvoženega goriva v uvozni deklaraciji navedla začasno ceno kot carinsko vrednost blaga. V skladu s tem je družba v svojih deklaracijah za zadevno blago navedla kodo carinskega vrednotenja „6“, kar pomeni, da je vrednost opredelila na podlagi sekundarne metode iz člena 74(3) carinskega zakonika Unije in člena 144 izvedbene uredbe.
- 11 Na podlagi določb iz pogodb z dobavitelji je bila začasna cena naknadno usklajena na podlagi okoliščin, ki so nastale po uvozu blaga, na primer povprečnih cen goriva na trgu v zadevnem obdobju in povprečnega menjalnega tečaja v zadevnem obdobju. Revidirana cena (v nadaljevanju: končna cena) je bila med družbo in dobavitelji dogovorjena na podlagi dopolnilnih dogovorov (prilog k

pogodbam), v skladu s katerimi so dobavitelji izdali revidirane račune (glede na zgoraj navedena nihanja cen na trgu je bila končna cena v nekaterih primerih višja od začasne, v drugih pa nižja).

- 12 Po prejetju navedenih revidiranih računov dobaviteljev je družba na svojo pobudo zaprosila za uskladitev vrednosti blaga, prijavljenega v zgoraj navedenih uvoznih deklaracijah.
- 13 V okviru inšpekcijskega pregleda je bilo tudi ugotovljeno, da je družba v obdobju med 29. septembrom 2016 in 1. februarjem 2017 carinskemu uradu predložila trinajst uvoznih deklaracij (v nadaljevanju: zadevne deklaracije), v katerih je bila začasna cena, dogovorjena z dobavitelji, navedena kot carinska vrednost uvoženega goriva (v nadaljevanju: zadevno blago). Dobavitelji so 6. februarja 2017 in 15. marca 2017 družbi izdali revidirane račune (v nadaljevanju: revidirani računi) s končnimi cenami za uvoženo gorivo, ki so bile višje od carinskih vrednosti, prijavljenih v zadevnih deklaracijah.
- 14 V nasprotju z drugimi primeri družba pri carinskih organih ni zahtevala uskladitve carinske vrednosti blaga na zadevnih deklaracijah in pred začetkom davčnega inšpekcijskega postopka (26. maj 2017) ni plačala dodatnega uvoznega DDV v državni proračun.
- 15 Carinski urad v Kaunasu je uporabil metodo carinskega vrednotenja iz člena 70(1) carinskega zakonika Unije in kot carinsko vrednost zadevnega blaga sprejel končno ceno, navedeno na revidiranih računih, ter med drugim opravil dodatno presojo družbe in ji naložil plačilo zamudnih obresti na uvozni DDV za obdobje od dne, ko so carinski organi sprejeli zadevne deklaracije, do datuma poročila (14. september 2017).
- 16 Davčni spor v zvezi z navedeno odločbo lokalnega davčnega organa so obravnavali carinski oddelek, Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (komisija za reševanje davčnih sporov pri vladi Republike Litve) in regionalno upravno sodišče v Vilni, ki so vsi ugotovili, da je bil izračun zadevnih zamudnih obresti upravičen.
- 17 Vrhovno upravno sodišče Litve je z odločbo z dne 17. junija 2020 po proučitvi pravnega sredstva pritožnice davčni spor vrnilo carinskemu oddelku v ponovno odločanje ter pri tem v bistvenem ugotovilo, da je davčni organ neupravičeno izračunal carinsko vrednost zadevnega blaga na podlagi metode transakcijske vrednosti. Navedeno sodišče je v bistvenem ugotovilo, da uporaba člena 70(1) carinskega zakonika Unije ne sme temeljiti na končni ceni, ki ni bila in ni mogla biti znana v trenutku uvoza zadevnega blaga in vložitve prvotnih deklaracij.
- 18 Carinski oddelek je z odločbo z dne 31. decembra 2020 po ponovni proučitvi pritožbe pritožnice zoper del zadevnega poročila potrdil navedeni del odločbe carinskega urada v Kaunasu, s čimer je torej potrdil obveznost pritožnice plačati zadevne zamudne obresti.

19 Navedeni (osrednji) davčni organ je med drugim menil, da se dejansko stanje, na katerem temeljijo sodbe sodišč Unije in na katere se je sklicevalo vrhovno upravno sodišče Litve v svoji odločbi z dne 17. junija 2020, razlikuje od dejanskega stanja v obravnavanem davčnem sporu, zato je med drugim menil, da bi morala družba po prejetju revidiranih računov s končno ceno od dobaviteljev zahtevati uskladitev zadevnih uvoznih deklaracij, torej izračun carinske vrednosti blaga v skladu s členom 70(1) carinskega zakonika Unije s sprejetjem končne cene iz revidiranih računov kot transakcijske vrednosti. Carinski oddelek je ugotovil, da ker družba te obveznosti ni izpolnila pred začetkom davčnega inšpekcijskega pregleda, je carinski urad v Kaunasu upravičeno uskladil zadevne deklaracije kot je opisano zgoraj in obračunal zamudne obresti od datuma vložitve prvotnih deklaracij pri carinskih organih.

20 Ker je regionalno upravno sodišče v Vilni z odločbo z dne 19. januarja 2022 potrdilo stališče carinskega oddelka in zavrnilo tožbo družbe, je pritožnica vložila pravno sredstvo pri vrhovnem upravem sodišču Litve.

Senat v razširjeni sestavi

ugotavlja:

II.

21 Glede na upravno prakso nacionalnega davčnega organa, ki jasno izhaja iz okoliščin obravnavanega davčnega spora, se v tej zadevi postavlja vprašanje razlage člena 70 in člena 173(3) carinskega zakonika Unije. Zato je v obravnavani zadevi treba zadevo predložiti Sodišču Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče) v predhodno odločanje glede razlage navedenih pravil Unije [...] (razlogi za predložitev vprašanj Sodišču).

Uvodne opombe

22 V tej fazi postopka je treba najprej opozoriti, da čeprav se spor v obravnavani zadevi nanaša le na znesek zamudnih obresti, ki so bile obračunane pritožnici, se znesek zamudnih obresti neposredno nanaša na znesek zaostalih davčnih plačil in na vprašanje, kdaj nastane davčna obveznost. Posledično na primer velja, da če se ugotovi, da je bila carinska vrednost, torej tudi davčna osnova, nepravilno opredeljena, v obravnavani zadevi ne bi bilo mogoče ugotoviti, da je (del) zadevnih zamudnih obresti obračunan upravičeno.

23 Drugič, kot je navedeno zgoraj, je v obravnavani zadevi carinski urad v Kaunasu končne cene zadevnega blaga, kot so bile dogovorjene med pritožnico in dobavitelji po prepustitvi zadevnega blaga, štel kot transakcijsko vrednost, s čimer je prijavljeno začasno ceno, ki je bila pozneje revidirana (usklajena) v končno ceno, sprejel kot transakcijsko vrednost.

23.1 Kot sta potrdila carinski urad v Kaunasu in carinski oddelek, navedena končna cena ni bila in ni mogla biti znana na datum, ko je carinski urad sprejel

deklaracijo (iz predloženih pogodb z dobavitelji in pojasnil pritožnice, ki jim davčni organ ne ugovarja, izhaja, da je bila ob določitvi končne cene začasna cena revidirana (usklajena) na podlagi povprečja tržnih cen, ki so ga javno objavile specifične agencije, in povprečnega nihanja menjalnega tečaja v zadevnem obdobju).

23.2 Nadalje, iz podatkov, zbranih med davčnim inšpekcijskim pregledom, tudi objektivno izhaja, da je bila končna cena v nekaterih primerih višja, v drugih pa nižja od začasne cene (začasno ceno, ki je bila med družbo in dobavitelji dogovorjena na datum sprejetja deklaracije, je bilo mogoče pozneje uskladiti navzgor ali navzdol).

- 24 Tretjič, v obravnavni zadevi ni nobenih dokazov, da bi pri zadevnih transakcijah šlo za goljufijo, zlorabo pravic ali katero koli drugo obliko davčne utaje.

(Ne)uporaba metode transakcijske vrednosti pri carinskem vrednotenju

- 25 Najprej je treba ugotoviti, ali je treba člen 70 carinskega zakonika Unije razlagati tako, da se odstavek 1 navedenega člena ne uporablja, če je bila v trenutku sprejetja carinske deklaracije in na podlagi prodaje, ki je bila opravljena neposredno pred dobavo blaga na carinsko območje, znana le začasna cena blaga, ki pa je bila pozneje (torej po vložitvi deklaracije in sprostitvi blaga v prosti promet) usklajena navzgor ali navzdol glede na okoliščine, na katere stranke posla niso mogle vplivati in ki niso bile znane v trenutku predložitve deklaracije.
- 26 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je mogoče na podlagi člena 70 carinskega zakonika Unije in člena 128(1) izvedbene uredbe razumno domnevati, da mora biti za uporabo metode carinskega vrednotenja na podlagi transakcijske vrednosti cena, ki je bila dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, znana (oziroma jo je mogoče opredeliti) v trenutku vložitve deklaracije pri carinskem organu.
- 27 Nadalje, člen 70(3)(b) carinskega zakonika Unije izrecno določa, da se zadevna metoda ne uporablja, če je prodaja ali cena predmet pogojev ali storitev, katerih vrednost se v zvezi z blagom, ki se vrednoti, ne more določiti. V obravnavani zadevi je (bila) naknadna uskladitev začasne cene del pogojev za prodajo zadevnega blaga za namene, med drugim, navedene določbe carinskega zakonika Unije (glej v tem smislu med drugim sodbo Sodišča z dne 19. novembra 2020, 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, točke 38 do 42). Vendar, kot je navedeno zgoraj, končna cena v trenutku vložitve zadevne deklaracije ni bila znana in bi se lahko pozneje zvišala ali znižala, torej vpliv pogojev zadevne prodaje na končno ceno, ki jo je treba dejansko plačati, ni bil in ni mogel biti ocenjen v trenutku sprostitve navedenega blaga v promet.
- 28 Trditi je mogoče tudi, da bi bila zahteva, da mora deklarant uporabiti metodo transakcijske vrednosti, kadar cene, ki je bila dejansko plačana ali jo je treba plačati za blago, prodano za izvoz, ni mogoče opredeliti (še ni znana) v trenutku vložitve deklaracije, neskladna z obveznostjo iz člena 15(2)(a) carinskega

zakonika Unije. Nadalje, navedbačasne cene v deklaraciji, ki se lahko pozneje uskladi navzgor ali navzdol, bi lahko pomenila navedbo arbitrarne ali fiktivne carinske vrednosti, kar bi bilo neskladno z uporabo zadevne metode carinskega vrednotenja (glej v tem smislu na primer sodbo Sodišča z dne 9. junija 2022, Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, točki 26 in 27 ter navedena sodna praksa).

- 29 Opozoriti je treba tudi, da je Sodišče v točki 35 svoje sodbe z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland (C-529/16, EU:C:2017:984), ugotovilo, da „[...] ne dovoljujejo, da se kot carinska vrednost uporabi dogovorjena transakcijska vrednost, ki delno sestoji iz prvotno zaračunanega in deklariranega zneska in delno iz pavšalne uskladitve po izteku obračunskega obdobja, ne da bi bilo mogoče vedeti, ali bo ob koncu obračunskega obdobja ta uskladitev izvedena navzgor ali navzdol“. Čeprav je, kot ugotavlja carinski oddelek, dejansko stanje [...], na podlagi katerega je bila izdana sodba v zadevi Hamamatsu Photonics Deutschland, drugačno od dejanskega stanja v obravnavani zadevi, pa je navedena presoja temeljila na splošnih načelih razlage prava iz točk od 24 do 33 navedene sodbe, iz česar izhaja, da tudi v obravnavani zadevi metode na podlagi transakcijske vrednosti ni bilo mogoče uporabiti za družbo ob vložitvi zadevne deklaracije (prvotnih deklaracij).

Obveznost spremembe prijavljene carinske vrednosti blaga, sproščenega v prosti promet

- 30 V obravnavani zadevi se postavlja tudi vprašanje, ali je treba člen 173(3) carinskega zakonika Unije razlagati tako, da deklarant nima obveznosti, da pri carinskih organih zahteva uskladitev carinske vrednosti, določene in prijavljene v skladu s členom 74 navedenega zakonika, če cena, ki jo je treba dejansko plačati za blago, kot je navedeno v členu 70(1) navedenega zakonika, in ki ni bila in ni mogla biti znana ob vložitvi deklaracije, postane znana po tistem, ko je bilo to blago že sproščeno v prosti promet.
- 31 V obravnavani zadevi sta carinski urad v Kaunasu in carinski oddelek v bistvenem ugotovila, da bi morala družba po prejemu revidiranih računov zahtevati uskladitev zadevnih deklaracij in carinsko vrednost blaga izračunati v skladu s postopkom iz člena 70(1) carinskega zakonika Unije, pri čemer bi morala kot transakcijsko vrednost navesti končno ceno, dogovorjeno po vložitvi prvotnih deklaracij in sprostitvi blaga v prosti promet. Ker družba take zahteve za uskladitev ni vložila pri pristojnem carinskem uradu, je carinski urad v Kaunasu to uskladitev carinske vrednosti opravil sam, kot je opisano zgoraj.
- 32 V zvezi s tem je treba opozoriti, prvič, da člen 173(2) carinskega zakonika Unije določa splošno pravilo, da ko je blago sproščeno, kot velja v obravnavani zadevi, deklarant (uvoznik) ne sme več spreminjati carinske deklaracije. Člen 173(3) kot izjemo določa, da se na podlagi zahtevka deklaranta lahko dovoli sprememba carinske deklaracije po prepustitvi blaga, da deklarant lahko izpolni svoje obveznosti v zvezi z dajanjem blaga v zadevni carinski postopek.

- 33 Na podlagi navedenih določb je treba opozoriti, da mora na eni strani carinska vrednost odražati realno ekonomsko vrednost uvoženega blaga ter zato upoštevati vse elemente tega blaga, ki imajo ekonomsko vrednost (glej v tem smislu med drugim sodbo Sodišča z dne 22. aprila 2021, Lifosa, C-75/20, EU:C:2021:320, točka 24 in navedena sodna praksa). Na drugi strani pa na podlagi člena 173(3) carinskega zakonika Unije ni očitno, da se s to določbo vzpostavlja obveznost deklaranta in ne pravica zahtevati spremembo deklaracije, pri čemer iz same besede „sprememba“ izhaja tudi, da gre za napake ali netočnosti v deklaraciji, ki jih je treba popraviti. V zvezi s tem ni jasno, ali se lahko neuporaba metode carinskega vrednotenja, ki je ni bilo mogoče uporabiti ob vložitvi deklaracije, šteje za tako napako oziroma netočnost.
- 34 Iz sodne prakse Sodišča tudi izhaja med drugim, da se v skladu z načelom nepreklicnosti sprejete deklaracije lahko podrobnosti deklaracije spremenijo le v izjemah, ki so strogo določene v zakonodaji Unije (glej v tem smislu na primer sodbo z dne 17. septembra 2014, Baltic Agro, C-3/13, EU:C:C:2227, točka 43 in navedena sodna praksa), možnost spreminjanja deklaracije iz člena 173(3) carinskega zakonika Unije pa je treba razlagati ozko (sodba z dne 8. junija 2023, Zes Zollner Electronic, C-640/21, EU:C:2023:[457], točka 43).
- 35 V zvezi s tem je treba opozoriti, da člen 176, točka (c), carinskega zakonika Unije Evropski komisiji nalaga določitev postopka za spremembo carinske deklaracije po prepustitvi blaga v skladu s členom 173(3). Vendar v izvedbeni uredbi, ki je bila, kot izhaja iz uvodne izjave 39 k navedeni uredbi, med drugim sprejeta z namenom opredelitve „[...] primer[ov], v katerih je mogoče spremeniti carinsko deklaracijo po prepustitvi blaga“, ni določena možnost spremembe deklaracije v okoliščinah, kot veljajo v obravnavani zadevi, in sicer kadar se na podlagi sprememb pogodb o dobavi šele po vložitvi deklaracije opredeli cena, ki se dejansko plača za blago. Nasprotno pa na primer člen 130(3) izvedbene uredbe izrecno prepoveduje upoštevanje popustov, ki izhajajo iz sprememb pogodb po sprejetju carinske deklaracije.

III.

1. [...] (obveznost predložitve predloga na podlagi tretjega odstavka člena 267 PDEU)
2. V navedenih okoliščinah, da se odpravijo dvomi glede razlage in uporabe določb prava Unije, ki se nanašajo na pravna razmerja v obravnavanem sporu, je treba Sodišče prositi za razlago zadevnih določb Unije. Odgovor na vprašanji iz izreka tega sklepa je ključnega pomena za obravnavano zadevo, saj bo zagotovil zlasti primarnost prava Unije ter omogočil presojo obsega odgovornosti pritožnice glede uvoznega DDV in trenutka, ko je navedena obveznost nastala, torej okoliščin, na katere se med drugim neposredno nanaša določitev zamudnih obresti na navedeni davek s strani davčnega organa.

Ob upoštevanju zgoraj navedenega [...] (sklic na določbe procesnega prava) [...] ta senat

odreja kot sledi:

[...] (običajne postopkovne navedbe)

Sodišču Evropske unije se v predhodno odločanje predložita naslednji vprašanji:

1. Ali je treba člen 70 Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije razlagati tako, da se odstavek 1 navedenega člena ne uporablja v položaju, kot je ta v obravnavani zadevi, v katerem je bila v trenutku sprejetja carinske deklaracije in na podlagi prodaje, ki je bila opravljena neposredno pred dobavo blaga na carinsko območje, znana le začasna cena blaga, ki pa je bila pozneje (torej po vložitvi deklaracije in sprostitvi blaga v prosti promet) usklajena navzgor ali navzdol glede na okoliščine, na katere stranke posla niso mogle vplivati in ki niso bile znane v trenutku predložitve deklaracije?

2. Ali je treba člen 173(3) Uredbe (EU) št. 952/2013 razlagati tako, da deklarant nima obveznosti, da pri carinskih organih zahteva uskladitev carinske vrednosti, določene in prijavljene v skladu s členom 74 navedene uredbe, če, kot velja v obravnavani zadevi, cena, ki jo je treba dejansko plačati za blago, kot je navedeno v členu 70(1) navedene uredbe, in ki ni bila in ni mogla biti znana ob vložitvi deklaracije, postane znana po tistem, ko je bilo blago že sproščeno v prosti promet?

[...] (običajne postopkovne navedbe in sestava sodišča) [...]